

KRISTINA
OHLSSONOVÁ
**MIOVO
BLUES**

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Kristina Ohlsson, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2016

ISBN 978-80-7473-446-5

1

Neděle

Ve snu mě vždycky pohřbívali zaživa. Pokaždé to probíhalo stejně. Nejdřív jsem nechápal, co se chystá. Cizí lidi mi mlčky svírali ruce a vedli mě vpřed. Ani pomalu, ani rychle. Byla noc. Teplý a těžký vzduch. Kolem nás jakási opuštěná průmyslová zóna. K černému nebi se jako železné stíny tyčily obrysy obřích strojů. Chtěl jsem se zeptat, kde to jsme a kam jdeme, ale roubík mě donutil mlčet. Zarýval se mi do úst, řezal mě do koutků. Hrubá látka mi odírala jazyk. Nohy jsem měl svázané, mohl jsem dělat jen krátké kroky. Tudíž jsem musel kráčet mnohem rychleji než moji dozorci. Měl jsem hrozný strach.

Kolikrát člověk v dospělosti pocítí strach? Mockerát ne. Bojíme se máločeho. Víme, že většina věcí se nějak vyřeší, že nás nemusí znepokojovat maličkosti. Je to dar, že dokážeme vyrůst z neustálých dětských strachů a obav, vytvořit si od nich odstup. Nevýhodou ovšem je, že si o to bolestněji uvědomujeme, čeho je skutečně potřeba se bát.

Ztráty našich bližních.

Ztráty vlastního zdraví nebo života.

A ve vzácných případech bolesti či úzkosti.

Jak mě vláčeli tou opuštěnou průmyslovou zónou, bylo mi jasné, že mě čeká smrt. To je na nočních můrách

zajímavé. Dost často víme, jak skončí, jelikož podvědomě tušíme, proč se nám zdají. Víme, z jakých konkrétních událostí a zážitků náš strach vyvěrá. Paměť má nad našimi myšlenkami téměř neomezenou moc.

Ten hrozný sen mě začal pronásledovat těsně po tom, co mi po mém příletu z Texasu únosce vrátil Bellu. Ve spánku jsem se snažil vzpírat a zároveň se probudit. Ani jedno se mi však nepodařilo. Sen pokračoval, nemohl jsem ho nijak ovlivnit. Mlčenliví muži v černém postupovali vpřed stejně neúprosně jako příliv. Hryzal jsem roubík, snažil jsem se vydat nějaký zvuk. Marně. Nikdo mi nechtěl říct, kam jdeme. Ani co jsem provedl.

Nakonec jsem to přece jenom pochopil. Došlo mi, kde to jsme a co je to kolem nás za stroje. Na tom místě už jsem v minulosti byl. A rozhodně jsem neměl v úmyslu se tam vracet. Začal jsem neslyšně řvát a vzpouzet se. Muži mě však táhli dál. Visel jsem jim na ruku, nohy jsem vláčel po zemi. Brzo jsem si prodřel džíny a nohy se mi začaly rozdírat do krve.

Neustále jsem se pokoušel křičet. I když už jsme stáli před vykopanou jámou. Chtěl jsem prosit o odpuštění, hájit se, že to byla nešťastná náhoda. Nepodařilo se mi ale vydat jediný srozumitelný zvuk. Tehdy se dostavil pláč. Chroptivý, horký, bolestný. Třásl jsem se po celém těle a žadonil o milost. Nikdo mě neposlouchal. Shodili mě popředu do jámy. Byla hluboká, aspoň dva metry. Dopadl jsem tvrdě na břicho a cítil, jak něco prasklo. Žebro? Nebo dvě? Levou plíci jsem měl jako v ohni. Pokusil jsem se otočit na bok.

To už vytáhli lopaty a začali na mě házet hlínu a písek. Mlčky a systematicky mě pohřbívali zaživa. Nic je nezastavilo. Ani když jsem si klekl, ani když se mi podařilo vstát. Ruce jsem měl svázané za zády, bylo mi jasné, že se z jámy nevyhrabu. Stál jsem v jámě a neslyšně křičel, strach mi přitom vyřadil z provozu poslední zbytky

rozumu. Čelil jsem smrti vestoje. Když mi hlína sahala po bradu, začaly se mi dělat před očima mžítiky. Vzbudil jsem se, až když jsem měl zasypanou celou hlavu.

„Co se ti to zdá, Martine?“

Lucy si mě u snídaně zkoumavě prohlížela. Několik nocí po sobě byla svědkem mého neklidného spaní. Když jsem neodpovídal, pokračovala:

„Vypadá to, jako by se ti pořád vracel stejný sen. Je to tak?“

„Nevím. Nepamatuju se. Ale po tom všem, co jsme v poslední době zažili, snad není divu, že mám noční můry, ne?“

V poslední době. Byla to lež, což ovšem Lucy nemohla tušit. Moje noční můry měly původ hluboko v minulosti. O tom jsem ale mlčel. Lokl jsem si horké kávy a spálil si jazyk.

„Do prdele,“ zaklel jsem.

Lucy mě dál pozorovala.

„Strašně sebou házíš,“ poznamenala tiše. „A taky křičíš.“

Odložil jsem hrnek.

„Fakt? A co křičím?“ zeptal jsem se, aby to nebylo divné.

„*Vím, kde je. Pořád dokola křičíš Vím, kde je.* Ale to ty přece nevíš, nebo snad jo?“

Čas se na okamžik zastavil.

„Martine, ty víš, kde Mio je?“

Vzpamatoval jsem se a zavrtěl hlavou.

„Jasně že ne.“

Zbytek snídaně proběhl mlčky. Napadlo mě, že tajemství jsou stejná jako jakékoli jiné svinstvo. Ať je člověk pohřbí sebehlouběji, dřív nebo později vždycky vyplavou na povrch. Obzvláště pokud se člověk dobrovolně vrátí na místo činu.

Jenom já jsem věděl, o čem to ze spaní křičím. Nebo spíš o kom.

Vím, kde je.

Opravdu jsem to věděl. Jenže člověk, o kterém jsem mluvil, neměl s Miem nic společného.

Nebo snad jo?

2

Živí a mrtví. Proč mezi nimi musí existovat tak ostrá hranice? Tak bolestná a děsivá? Když mě přemohly ty hrůzostrašné sny, byl jsem se silami v koncích. Na tom možná po podezření z dvojnásobné vraždy, po šílené bleskové cestě do Texasu a únosu a navrácení dcery nebylo nic divného. Neměl jsem tušení, jak moc rychle bych měl Mia najít. A vlastně mi to bylo jedno. Aspoň na začátku. Podle bible trvalo stvoření světa šest dní. Sedmý den Bůh odpočíval. My jsme to s Lucy udělali naopak. Šest dní jsme odpočívali. Teprve pak jsme se pustili do práce. V neděli.

„Čím začneš?“ zajímala se Lucy.

Dobrá otázka.

„Musím zjistit, jak Mio vypadá. A podívat se na místo, odkud se ztratil. Do té školky.“

Neměl jsem o Miově vzhledu nejmenší ponětí. Je na svůj věk malý nebo velký? Tlustý nebo hubený? Má dlouhé nebo krátké vlasy? Zlobil jsem se na sebe. Proč mi až po takové době došlo, že je divné, že jsem nikde neviděl jeho fotku? Nebyla v policejní dokumentaci ani v novinách. Dřív jsem měl s policií dobré vztahy a býval bych se mohl klidně zeptat, kam se všechny Miovy fotky poděly (pokud kdy nějaké existovaly). Teď už ale o dobrých vztazích nemohla být řeč. A navíc jsem nechtěl vzbudit podezření.

Přemítal jsem, kdo jiný by mohl mít chlapcovu fotku. Jeho babička Jeanette? Nebo teta Marion? Oběma jsem zavolaal a nechal jim vzkaz v hlasové schránce. Ani jedna se mi neozvala zpátky.

Čas ubíhal a já měl na práci i jiné důležité věci. Třeba návštěvu místa, kde byl Mio viděn naposledy.

Auto s vrčením naskočilo. Můj miláček Porsche 911. Vonělo kůží, jako by bylo nové. Jinak ale moc nově nevypadalo. Hezká auta a malé děti – to nejde dohromady. Bella se sice snaží, ale stejně se na interiéru dost podepsala. To by mi nicméně tolik nevadilo. Spíš mi vadilo, co všechno se s autem stalo. Po návratu z Texasu jsem poprosil Borise (svého starého známého mafiána), aby jeho chlápci auto prohledali. A hádal jsem správně. V autě bylo sledovací zařízení, které tam nastrčila policie. Aby policajtům trochu zkomplikovali život, připevnili Borisovi chlápci ten vysílač na podvozek auta zásilkové služby. To policii nejspíš pěkně zamotalo hlavu.

Teď bylo odpoledne. Zajel jsem pro Bellu ke svojí mámě Marianne, která ji od rána hlídala, a vyrazili jsme na jižní předměstí. Když Bella zjistila, že jedeme na výlet, zaradovala se. Oči jí hořely nadšením. Až mi nahnalo strach, jak krátkou mají děti paměť. Jak se může takhle radovat? Vždyť jí teprve před týdnem uhořeli babička s dědečkem a ji unesli. Neměla by být spíš smutná nebo se bát? Únos ji očividně nijak zvlášť nepoznamenal. Byla pryč ani ne osmačtyřicet hodin a většinu času nejspíš prospala. Nadopovali ji nějakými uklidňujícími léky, takže si skoro nic nepamatovala. Na babičku s dědečkem si ale vzpomínala a občas se na ně vyptávala. Nechápal jsem, že se jí po nich nestýská.

Bella to ale evidentně viděla jinak. Pochopitelně jsem jí vysvětlil, že babička s dědečkem jsou mrtví a že už se nikdy nevrátí. Jenže Belle jsou teprve čtyři. Slova jako

nikdy nechápe. Nedochozí jí, že některé věci jsou trvalé a neměnné.

„Umřeli,“ vysvětloval jsem jí. „Stejně jako tvoje maminka s tatínkem.“

Bella přikývla. Rozumně a bez sentimentu. Ví, že se její rodiče zabili při leteckém neštěstí, když byla ještě miminko. Taky ví, že nejsem její pravý táta, jen strejda. To ale ještě neznamená, že chápe všechno. Netuší, že kdyby ségra se švagrem žili, mohla mít úplně jiný život. Život zahrnující dva milující rodiče, grilování na zahradě, letní období trávená v pronajaté chatě na Ölandu, zimní dovolené na horách a víkendy s filmy z videopůjčovny. Prostě život obyčejné rodiny, která by měla obyčejné starosti a která by se stýkala s jinými rodinami. Tak by jí rodiče jistě pořídili aspoň jednoho sourozence.

Zaparkoval jsem pár bloků od místa, kam jsem měl namířeno.

„Vystupujeme,“ oznámil jsem Belle a pomohl jí z auta.

Cestou po chodníku jsem ji držel za ruku. Poprvé v životě jsem si uvědomil, jak moc je podobná svojí mámě.

„Kam jdeme?“ vyzvíдалa.

„Podívat se na jednu školku.“

Na školku, do které chodil Mio. Jmenuje se Trollí zahrada. To jsem ale nahlas neřekl.

Mohl jsem tam sice zajet sám, ještě než jsem Bellu vyzvednul, ale chtěl jsem, aby šla se mnou. Bude to líp působit. Chlap potloukající se v neděli odpoledne kolem školky by mohl vzbudit podezření. Obzvláště když má tmavou pleť a měří skoro dva metry. Barva kůže prostě dělá svoje. Co na tom, že mám šíleně drahou značkovou košili a ručně šité boty z Milána. První, co většinu Švédů při pohledu na mě napadne, není úspěch, ale možné potíže.

Na hřišti u školky si hrálo pár dětí. Nejspíš v okolí moc jiných hřišť není, když chodí i v neděli sem. Slunce

stálo ještě vysoko na obloze. Léto bylo v plném proudu. Aspoň pro ty, kteří měli čas si ho užívat. Což rozhodně nebyl můj případ.

Bella si se zájmem prohlížela hrající si děti.

„Půjdeme tam?“ zeptala se a vykročila k plotu. Pevně jsem jí stisknul ruku.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jenom projdeme kolem.“

Jestli Bella nechápe, co to znamená mít mrtvé rodiče, už vůbec nechápe, jaký má smysl procházet se venku kolem hřiště.

„Proč?“ zakňourala zklamaně a našťvaně. Radostná nálada byla rázem ta tam. Jako slunce v dubnu, které najednou vystřídá vánice.

„Protože ty děti neznáme.“

Byl jsem s tou odpovědí spokojený. Bella možná taky, protože zmlkla. Když jsme došli k brance, trochu jsem ubral na tempu. Ale nezastavil jsem se, abych nevzbudil pozornost. Rychle jsem hřiště přešel pohledem. Vyfotit si ho bylo vyloučené. Pokud bych potřeboval fotky, musel bych se sem vrátit později, až tu nikdo nebude.

Tak odsud Mio zmizel, pomyslel jsem si.

Ale jak, sakra?

Děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je dospělí, kteří na ně nedávají dostatečný pozor. Z policejního spisu jsem si pamatoval výpovědi učitelek. Všechny se shodovaly na tom, že to byl úplně obyčejný den.

Mia ráno do školky dovedli pěstouni. Měl rýmu a byl unavený, ale po obědě trochu ožil. Ve dvě hodiny se děti oblékly a šly si hrát ven. O hodinu později dostaly venku svačinu. Byl sice podzim a chladno, ale svítilo sluníčko a dětem se venku líbilo. Jedna z učitelek uvedla, že bylo klidné, téměř ospalé odpoledne.

A v tom byl asi zakopaný pes. Učitelky se tím klidem nechaly ukonejšit a nedávaly pozor. Nevšimly si, že se jim jedno dítě ztratilo. Dokud si pro něj nepřišla

jeho pěstounka. To už byla tma a nikdo netušil, co se stalo.

Přelítnul jsem hřiště pohledem. Bylo ohraničené asi sedmdesát centimetrů vysokým pletivem. Po jeho vnitřní straně byly vysázené keříky. Dospělý člověk by plot bez problémů překročil, ale čtyřleté dítě sotva.

Očima jsem hledal chybějící část oplocení nebo díru. Nic takového jsem ovšem neobjevil.

Mio musel vyjít brankou. Anebo ho někdo dospělý přes plot zvednul.

Bella otráveně šourala nohama v sandálkách. Ještě pár minut a bude vzteky bez sebe. Tu vlastnost rozhodně nepodědila po svojí mámě. Ségra nikdy nedokázala nikomu vynadat, prosadit si svou. Štvalo mě, jak se vždycky podržovala ostatním. Šéfovi, manželovi, kolegům. I mně.

„Chci domů,“ prohlásila Bella.

„Už půjdeme,“ slíbil jsem jí.

Jedno z dětí na hřišti si nás všimlo. Ostražitě a zamračeně si nás prohlíželo.

Nemám rád, když mě někdo pozoruje. Dokonce ani malé dítě. Stisknul jsem Belle ruku.

„Tak pojď,“ pobídнул jsem ji. „Doma si uděláme boložské špagety.“

Otočili jsme se a vykročili zpátky k autu.

Pomohl jsem Belle se připoutat a posadil se za volant. Otočil jsem auto do protisměru a ještě jednou jsem projel kolem školky. Bella se dívala na děti na houpačkách, ale nic neřekla. Nikdy neškemrá jako ostatní děti. Ví, že to na mě neplatí.

Projel jsem čtvrtí Flemingsberg a najel na hlavní silnici směrem do centra.

„Mám hlad,“ ohlásila Bella v tunelu.

Mrknul jsem na hodinky. Hlad mít ještě nemůže. Jenom se nudí.

„Za chvílku budeme doma,“ chlácholil jsem ji.

Bylo léto a k tomu neděle. Skoro žádný provoz. Tep královského hlavního města se zpomalil.

Ale to ještě neznamenalo klid. Stalo se to v ulici Hamngatan, u přechodu před nákupní pasáží. V opačném směru přijíždělo nákladní auto a na přechod se chystala vkročit starší paní. Šlápnul jsem na brzdu.

Bez efektu.

Zkusil jsem to znova, spíš nechápavě než vyděšeně. Brzdový pedál nereagoval. Paní už byla na přechodu.

„Do prdele!“

Zatroubil jsem. Dupal jsem na tu zatracenou brzdu a hlavou mi blesklo:

Bude tohle druhý člověk, kterého zabiju?